

BUITENLAND

Invoerbeperkingen in Groot-Brittannië

Van 1 april 1964 af zal Groot-Brittannië een quotumsysteem in voege brengen. Hierdoor zal de invoer vis, welke van de Faroë Eilanden afkomstig is, beperkt worden tot een jaarlijkse waarde van 850.000 pond. Dit bedrag werd berekend door het gemiddelde te nemen van de invoerwaarden gedurende de verlopen 5 jaar.

Deze beperkingen zijn het rechtstreeks gevolg van de eenzijdige beslissing om rondom de Faroë Eilanden een 12-mijlen zone in voege te brengen, welke zoals geweten is op 11 maart jl. in voege trad.

De genomen maatregelen werden te Londen op een perskonferentie bekendgemaakt door de pas opgerichte British Industry Committee. (Dit comité heeft de steun van de ganse visverwerkende industrie). De heer Suddaby, Voorzitter van de B.I.C. verklaarde verder dat een gelijkaardig quotumsysteem aan de Deense Ambassadeur te Londen overgemaakt werd.

Verder verklaarde spreker dat de Britse visserijindustrie verplicht was dergelijke maatregel te treffen ver-

mits de Faroë Eilanden elke minnelijke schikking, welk op de onlangs gehouden Londense Konferentie voorgesteld werd, van de hand wazen.

Als gevolg van deze negatieve houding zullen de Britse schepen verschillende visgronden niet meer kunnen bevissen, waar ze historische rechten genoten. Voor de middeledagvisserij zal de getroffen beslissing vergaande gevolgen hebben. Zo bijvoorbeeld zal de haven van Aberdeen jaarlijks een verlies lijden van nagenoeg 1 miljoen pond.

De eigenlijke beperkingen slaan op de invoer van verse en ingevroren vis, van de Faroë's afkomstig. Maximaal zal dit nu nog de 2/3 zijn van de gemiddelde invoeren gedurende de afgelopen 5 jaar. Verder dient aangestipt dat 80% van de uitvoer van de Faroë Eilanden bestaat uit visprodukten. Door een gedeeltelijk verlies van hun afzetmarkten, roept dit op zijn beurt nieuwe vraagstukken op.

OVERZICHT VAN DE EIGENLIJKE BEPERKING

1° — De maximale invoer van verse en ingevroren vis, van de Faroë Eilanden afkomstig, zal onderworpen zijn aan de volgende beperkingen:

januari-maart	£ 250.000
april-juni	£ 175.000
juli-september	£ 175.000
oktober-december	£ 250.000

2° — Er zal geen overdracht mogelijk zijn van de ene periode naar de andere. Uitzondering zal enkel gemaakt worden, zo er onzekerheid bestaat voor wat betreft de invoerdatum. De handhaving van deze 2 punten zal nagegaan worden door het bureau van de B.I.C. Tevens zal er een waarnemer uitgenodigd worden van de Faroë Eilanden om alle fraude en onregelmatigheid na te gaan.

3° — Ieder maand afzonderlijk zal de invoer van vis 40% bedragen in vergelijking met de toegestane driemaandelijke kwanta.

4° — Voor schelvis en platvis zal de maandelijkse invoer de 50% niet overschrijden van het toegestane kwantum.

5° — Faciliteiten zullen worden toegestaan aan die havens, waar gewoonlijk de grootste hoeveelheden vis worden ingevoerd.

6° — Het B.I.C. eigent zich het recht toe om, gelijk wanneer, veranderingen toe te brengen aan deze bepaling. Tevens is het bureau bereid de beperkingen te herzien, en dit in het voordeel van de Faroë Eilanden, zo deze hun getroffen beslissing herzien ten voordele van Groot-Brittannië. — K

Zuid-Afrika

ANDERE AKTIVITEITEN

Zuid-Afrika is één van de 10 landen van de wereld die jaarlijks méér dan 1 miljoen ton vis voortbrengt. Het merendeel van deze aanvoer is voor de export bestemd. Inderdaad, voor wat de uitvoer betreft, bekleedt dit land in de wereldrangschikking de 4e plaats. Voor wat de waarde aangaat staat zij als zevende aangeschreven. Voor 1963 bedroeg de uitvoer van visprodukten £ 22,5 miljoen (ongeveer 3.150 miljoen BF). De grootste afnemer is Europa.

Het was pas in 1944 dat de visserijindustrie een invloed kon uitoefenen op de nationale economie. Dit is voornamelijk toe te schrijven aan de werking van Fisheries Development Corporation (F.D.C.). De regering stelde de nodige kapitalen beschikbaar opdat dit organisme een doeltreffend sanering en reorganisatie van de visserij-industrie kon doorvoeren. Hoofdzakelijk bestonden deze uit de modernisatie van de reeds bestaande vissershavens en het in de vaart brengen van nieuwe en moderne schepen. Op sociaal plan werd er ook een aktie ondernomen. Zo werd het huisvestingsvraagstuk van de visser ter hand genomen en werd er een redelijke oplossing aan gegeven.

OPZOEKINGEN

In 1959 verleende de F.D.C. financiële hulp voor de bouw van 3 nieuwe opzoekingschepen. Deze 3 vaartuigen werden voornamelijk in de vaart gebracht om nieuwe makreel- en pilchardgronden op te zoeken. Het zijn immers deze twee vissoorten die de basis vormen van de Zuid-Afrikaanse visindustrie.

De voornaamste visgronden waar makreel en pilchard gevangen wordt, strekken zich uit van Lambert Baai tot False Baai, over een oppervlakte van nagenoeg 750 vierkante kilometer. De jaarlijkse aanvoer van deze 2 soorten kende vanaf 1949 een merkelijke opgang. De gemiddelde aanvoer per jaar bedraagt nagenoeg 900.000 ton.

TRAWLING

In aansluiting met het voorgaande kende de trawlvisserij eveneens een uitgroei van haar activiteiten. Momenteel zijn er 54 vaartuigen van dit type in de vaart, die jaarlijks nagenoeg 100.000 ton vis aanvoeren.

De bestelling bij een Britse scheepswerf te Aberdeen van 9 nieuwe trawlers is het sprekend bewijs, dat deze tak van de visserij de wind in de zeilen heeft en vatbaar is voor expansie. Deze 9 vaartuigen zullen nagenoeg £ 1,5 miljoen kosten en de leveringsdatum is voor 1965 vastgesteld. Buiten de normale aanvoer van vis, brengen deze schepen voor ongeveer 30 miljoen pond zee kreeft op de markt. Deze kreeften worden voornamelijk ingevroren en naar de VSA uitgevoerd. Aldaar wordt er £ 8 (1120 BF) gevraagd voor 10 kg.

Alhoewel het zwaartepunt van de visserij gelegen is bij de makreel en pilchards, dient toch het belang aangestipt van de haaienvangst en de doeleinden ervan. Het aksent van deze industrie is gelegen te Gansbaai. Hier worden er jaarlijks 60.000 haaien aangevoerd. De lever van deze vissen wordt tot olie verwerkt. Het vlees zelf wordt gezouten en gedroogd, vooraleer te worden uitgevoerd naar het verre Oosten, voornamelijk naar Hong-Kong. Aldaar wordt deze vis aangewend tot het bereiden van haaiensoep.

WALVISVISSERIJ

Deze soort visserij wordt eveneens uitgeoefend doch op een meer beperkte schaal. Zuid-Afrika stuurt sedert 1957 geen schepen meer naar de Antartic. In de plaats daarvan wordt de walvisvisserij beoefend ter hoogte van Durban en Saldanha Baai. Jaarlijks wordt er 18.000 ton olie en andere produkten geproduceerd.

In 1961 werd er eveneens een aanvang genomen met de uitvoer van ingevroren tonijn. Het sukses was overweldigend, zodanig zelfs dat de 3 maatschappijen die dit produkt voortbrengen, zinnens zijn hun eigen schepen aan te wenden.

UITVOER

Het is enkel bij middel van uitvoer dat de Zuid-Afrikaanse visserij-industrie een expansie kan ondergaan. Meer dan gelijk welk ander land is de visserijindustrie van de Republiek afhankelijk van de buitenlandse markt.

Immers het verbruik op de binnenlandse markten is omzeggens nihil. Dit vindt zijn oorzaak in het feit dat de bevolking voor 3/4 bestaat uit Bantunegers. Voor deze mensen is vis of gelijk welk ander zeeproduct een taboe. Het is een zeer traag ontwikkelingsproces, deze mensen te doen afzien van hun oude gebruiken en de voedingswaarde van vis te doen erkennen. Zo is het verbruik van vis in Zuid-Afrika één van de minste van de wereld. Per hoofd wordt er jaarlijks slechts 4 kg vis gegeten. Zo komt het dat 90% van het vismeel, 80% van de levertraan, 80% van de ingeblikte pilchards en 90% van de diepgevroren kreeften uitgevoerd wordt. — K

PUBLICITEIT IN

HET VISSERIJBLAD

DOET UW

ZAKENCIJFER STIJGEN

Frankrijk

Nieuw gebouw voor visserij-onderzoek

Onlangs werd te Boulogne het nieuw gebouw voor Zeevisserij-onderzoek plechtig ingehuldigd. In zijn toespraak wees dhr Furnestin, directeur van het Instituut voor Zeevisserij-onderzoek op het belang en de rol die Boulogne sinds jaar en dag gespeeld heeft in het kader van zeevisserijonderzoek. In 1882 werd hier een eerste station opgericht en namen van grote geleerden hebben de aktiviteit van dit station geïllustreerd: dokter Sauvage, Eugène Canu, M. Cligny die de visserij orienteerde naar verre gronden, namelijk Mauritanie, Henri Heldt, die belangrijke opzoekingen deed in verband met haring en Jean Le Gall.

Dit nieuwe instituut is een kostbaar werktuig voor de beroepsmensen, zelfs in het kader van opzoekingen, want vroeg of laat zal dit zich laten voelen als een nijpende noodzaak. Het is onze plicht, aldus dhr M. Morin de beroepsmensen het werk van onze vorsers te leren kennen en ook alle krachtingspanningen te coördineren in het domein van de verdere kennis van de zee. Hierna overhandigde dhr Morin het kruis van Officier van de «Légion d'Honneur» aan dhr Furnestin. — F